

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Blanky Fauré a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Mgr. Bc. J. Š.**, narozený dne XXX
bytem XXX

proti

žalovanému: **náměstek ministra vnitra pro státní službu**
sídlem Jindřišská 34, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2018, č. j. MV-143591-13/OSK-2017

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu (dále také „odvolací orgán“ či „žalovaný“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu vnitra ze dne 13. 3. 2018, č. j. MV-129909-11/SST-2017 (dále též „služební funkcionář“). Tímto rozhodnutím služební funkcionář udělil žalobci podle ustanovení § 81 odst. 2 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen

„zákon o státní službě“) souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti spočívající v technicko-organizační činnosti v oblasti požární ochrany, výrobě, obchodu a službách neuvedených v přílohách 1 – 3 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, a to na dobu určitou do 31. 12. 2018.

2. V podané žalobě nejprve žalobce popsal průběh řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí, když uvedl, že dne 6. 9. 2016 podal prostřednictvím svého nadřízeného žádost o souhlas s jinou výdělečnou činností. Protože byl služební funkcionář nečinný, podal dne 7. 12. 2016 žádost znovu. Po ústních urgencích podal žalobce dne 13. 9. 2017 písemnou urgenci e-mailem. Dne 26. 10. 2017 vydal služební funkcionář rozhodnutí, kterým souhlas s jinou výdělečnou činností při výkonu služby žalobci neudělil. Na základě odvolání žalobce zrušil odvolací orgán rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 26. 10. 2017 a věc mu vrátil k novému projednání. Dne 13. 3. 2018 vydal služební funkcionář rozhodnutí, kterým udělil žalobci souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti, avšak pouze časově omezeně do 31. 12. 2018. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto.
3. Žalobce shledává napadené rozhodnutí žalovaného nezákonným v části, kde udělení souhlasu bylo služebním funkcionářem omezeno na dobu do 31. 12. 2018. V postupu a rozhodnutí správních orgánů shledává rozpor s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina“). Dle jeho názoru správní orgán nebyl ustanovením § 81 odst. 2 o státní službě nadán pravomocí omezit právo žalobce a správní uvážení prvostupňového orgánu i žalovaného nese znaky libovůle.
4. K případné obavě správních orgánů z vlivu jiné výdělečné činnosti žalobce na řádné plnění služebních povinností, žalobce uvádí, že obavu považuje za smyšlenou a upozorňuje, že správní orgán disponuje jinými nástroji postihu (služební hodnocení, kárné opatření). Souhlas s jinou výdělečnou činností je vždy udělován ke konkrétní činnosti. Pokud by žalobce chtěl provozovat jinou výdělečnou činnost, než na jakou se vztahuje souhlas, musel by si zažádat o nový souhlas. K poukazu žalovaného, že podnikatelskou činnost má dle výpisu z živnostenského rejstříku přerušenu, uvádí, že tak musel učinit vzhledem k prvotnímu negativnímu rozhodnutí služebního funkcionáře a nynějšímu omezujícímu rozhodnutí, když podnikatelskou činnost lze obnovit i před vypršením stanovené lhůty. Závěrem upozorňuje na rozdílnou rozhodovací praxi správních orgánů, neboť jiným zaměstnancům ve služebním poměru byly uděleny časově neomezené souhlasy s jinou výdělečnou činností.
5. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k novému rozhodnutí.
6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a k věci samé uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, přičemž odkázal na spisový materiál a obsah napadeného rozhodnutí.
7. Dále žalovaný upozornil, že žalovaným proti rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu může být, s odkazem na ustanovení § 10 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě ve spojení s ustanovením § 162 odst. 4 písm. a) a § 168 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě, pouze náměstek ministra vnitra pro státní službu jako odvolací služební orgán.
8. K námitce nezákonnosti napadeného rozhodnutí, která se týká udělení souhlasu na dobu určitou do 31. 12. 2018, žalovaný připomíná, že primárně je státnímu zaměstnanci zákonem

o státní službě dovoleno výdělečnou činnost vykonávat pouze s předchozím písemným souhlasem služebního orgánu. Při posuzování žádosti zaměstnance správní orgán postupuje v rámci zásady proporcionality, která požaduje, aby bylo zasahováno do ústavně zaručených práv vlastnit majetek, podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost jen za podmínek stanovených zákonem a v rozsahu nezbytně nutném. Neudělení souhlasu s výkonem jiné výdělečné činnosti může být odůvodněno tím, že výdělečná činnost státního zaměstnance vede ke konkurenčnímu střetu mezi služebním úřadem a státním zaměstnancem, výdělečná činnost brání řádnému plnění úkolů služebního úřadu a služebních úkolů státního zaměstnance, nebo že by výdělečná činnost mohla ohrožovat zákonnost, nezávislost, nestrannost a objektivitu postupu státního zaměstnance a vážnost jeho postavení. Státní zaměstnanec nemá na získání souhlasu právní nárok. Žalovaný má za to, že správní orgán se řádně vypořádal s námitkou porušení čl. 2 odst. 2 Listiny, která není samostatně aplikovatelnou právní normou, ale lze ji uplatnit pouze za podmínek stanovených zákonem o státní službě. Zákon o státní službě o době platnosti souhlasu s výkonem jiné výdělečné činnosti výslovně nehovoří, ale je nutné vycházet ze skutečnosti, že aplikovaný zákon nezná ani možnost udělený souhlas odvolat. Pokud nemá služební orgán možnost vzít jednou udělený souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti zpět, žalovaný považuje za možné omezit platnost souhlasu na dobu určitou. Ze znění ustanovení § 81 odst. 2 zákona o státní službě nelze dovozovat, že služební orgán má pouze dvě možnosti, a to souhlas buď udělit v plném rozsahu na neomezenou dobu, nebo jeho vydání zamítnout. Takový postup by byl neúčelný z důvodu efektivity a hospodárnosti výkonu státní správy. Závěrem žalovaný upozorňuje na to, že žalobce má stále přerušeno živnostenské oprávnění, a to přesto, že mu bylo udělení souhlasu doručeno dne 17. 3. 2018. Tvrzený důvod žalobce pro přerušování živnosti tak odpadl.

9. V replice žalobce opět zpochybnil rozhodnutí obou správních orgánů a setrval na všech žalobních námitkách.
10. Soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť oba účastníci s takovým postupem výslovně souhlasili [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.)].
11. Ze správního spisu a příloh žalobce k žalobě soud zjistil tyto skutečnosti:
12. Dne 1. 9. 2016 nastoupil žalobce do služebního poměru do odboru veřejné správy, dozoru a kontroly.
13. Dne 6. 9. 2016 podal žalobce, prostřednictvím svého nadřízeného vedoucího oddělení dozoru Ing. Bc. M. V., žádost o souhlas s jinou výdělečnou činností při výkonu služby. Dne 7. 12. 2016 podal žalobce shodnou žádost znovu.
14. Dne 13. 9. 2017 učinil žalobce elektronické podání adresované služebnímu funkcionáři, v němž upozornil na jeho nečinnost ohledně žalobcova podání ze dne 6. 9. 2016 a dne 7. 12. 2016.
15. Dne 26. 10. 2017 vydal služební funkcionář rozhodnutí č. j. MV-125677-2/SST-2017, kterým souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti žalobci udělen nebyl.
16. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, na jehož základě odvolací orgán rozhodnutím ze dne 9. 1. 2018 č. j. MV-143591-5/OSK-2017 napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání. V rámci nového projednání byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, k němuž došlo dne 27. 2. 2018.

17. Dne 13. 3. 2018 vydal služební funkcionář rozhodnutí č. j. MV- 129909-11/SST-2017, kterým udělil žalobci souhlas s výkonem jiné činnosti do 31. 12. 2018. Služební funkcionář v rozhodnutí vycházel z popisu náplně jiné výdělečné činnosti uvedené žalobcem v žádosti, z výpisu z živnostenského rejstříku žalobce, negativních stanovisek jeho nadřízených, která byla odůvodněna především tím, že pracovní náplň státních zaměstnanců zařazených na pozici ministerského rady na oddělení dozoru odboru veřejné správy, dozoru a kontroly je velmi náročná, a prioritou zaměstnavatele i každého ze státních zaměstnanců by mělo být zejména úspěšné zvládnutí velmi náročných služebních úkolů. K samotnému posouzení žádosti shledal služební funkcionář prvotním samotný výkon státní služby. Závěrem uvedl, že obecně platí, že další výdělečná činnost státního zaměstnance nesmí bránit řádnému plnění úkolů služebního úřadu a služebních úkolů státního zaměstnance. Z tohoto důvodu bylo rozhodnutí o souhlasu s výkonem jakékoliv jiné, než výše uvedené „vedlejší“ činnosti, zákonem svěřeno do pravomoci služebního orgánu, který je v rámci svého rozhodnutí povinen tuto otázku (tj. možný dopad výkonu jiné výdělečné činnosti na výkon státní služby) posoudit. Následně služební funkcionář odkázal na rozhodnutí odvolacího orgánu č. j. MV-143591-9/OSK-2017 a po citaci ze zrušujícího rozhodnutí dodal, že rozhodl v souladu se závazným právním názorem odvolacího orgánu.
18. Napadeným rozhodnutím ze dne 7. 5. 2018, č. j. MV-143591-13/OSK-2017 bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Z jeho obsahu vyplývá, že negativní stanoviska ředitelky odboru a vedoucího oddělení neměla vliv na rozhodnutí služebního orgánu, který v rozporu s těmito stanovisky dospěl k závěru, že v udělení souhlasu s jinou výdělečnou činností účastníku řízení nestojí žádná překážka. K námitce žalobce směřující do omezení doby platnosti souhlasu s jinou výdělečnou činností žalovaný uvedl, že Listinu lze aplikovat pouze za podmínek stanovených zákonem o státní službě. I když uvedený zákon omezení doby platnosti nezná, současně nezná ani možnost odvolání uděleného souhlasu. V průběhu doby se mohou změnit okolnosti, za nichž by byl souhlas s jinou výdělečnou činností udělen, respektive může dojít ke změně vykonávaných činností nebo se ukázat, že výkon jiné výdělečné činnosti má negativní vliv na plnění služebních povinností státního zaměstnance. Z tohoto důvodu považuje žalovaný omezení platnosti souhlasu na dobu určitou za souladný se zásadou proporcionality a zásadou ochrany veřejného zájmu, kdy zásadu proporcionality vztahuje k zájmu státního zaměstnance na výkonu jiné výdělečné činnosti a zásadu ochrany veřejného zájmu k zájmu na řádném výkonu státní služby v služebním úřadě. Žalovaný při porovnání obou zájmů shledal omezení souhlasu s výkonem jiné výdělečné činnosti než služby na dobu určitou možným a nikoli v rozporu se zákonem. Dle odvolacího orgánu nelze z ustanovení § 81 odst. 2 zákona o státní službě dovozovat, že služební orgán má pouze dvě možnosti, a to souhlas buď udělit v plném rozsahu na neomezenou dobu, nebo jeho vydání zamítnout. Účastníku řízení tímto postupem není odepřena možnost si v dostatečném předstihu před ukončením platnosti souhlasu podat žádost na další období. Konkrétní omezení do 31. 12. 2018 shledal odvolací orgán za přiměřené a odpovídající uvedené zásadě proporcionality a zásadě ochrany veřejného zájmu. Nadto upozorňuje, že žalobce má přerušené provozování živnosti i živnostenského oprávnění do 1. 1. 2023. Námitky vztahující se k jinému řízení nepovažoval odvolací orgán za přílehlavé, neboť se týkaly zcela jiné situace, kdy účastníku řízení souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti udělen nebyl.
19. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu s odkazem na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.

20. Městský soud v Praze posoudil věc takto:

21. Podle ustanovení § 81 odst. 2 zákona o státní službě, v rozhodném znění, *státní zaměstnanec může vykonávat jinou výdělečnou činnost než službu podle tohoto zákona pouze s předchozím písemným souhlasem služebního orgánu; toto omezení neplatí v případech podle § 64 a 65 a při výkonu vazby. Toto omezení se rovněž nevztahuje na činnost vědeckou, pedagogickou, publicistickou, literární nebo uměleckou, na činnost znalce nebo tlumočnicka vykonávanou podle jiného zákona pro soud nebo jiný správní úřad než ten, ve kterém vykonává službu, na činnost v poradních orgánech vlády a jejich orgánech, činnost v poradních nebo jiných orgánech ústředního správního úřadu nebo ve zvláštních orgánech, které podle jiného zákona vykonávají státní správu, a na správu vlastního majetku.*
22. Meritum věci v daném případě spočívá v posouzení otázky, zda služební funkcionář při aplikaci ustanovení § 81 odst. 2 zákona o státní službě může časově omezit souhlas s jinou výdělečnou činností státního zaměstnance.
23. Z výše citovaného ustanovení § 81 odst. 2 zákona o státní službě lze dovodit, že státní zaměstnanec může vykonávat jinou výdělečnou činnost mimo výkon státní služby pouze se souhlasem svého nadřízeného služebního orgánu (kromě zákonem stanovených výjimek). V tomto ustanovení není upraveno, zda zákonodárce dal služebnímu orgánu možnost souhlas s jinou výdělečnou činností než službou časově omezit, jak se domnívá žalovaný, či nikoliv, jak tvrdí žalobce.
24. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný si byl vědom skutečnosti, že zákon o státní službě neupravuje otázku omezení doby platnosti uděleného souhlasu a stejně tak neupravuje ani odvolání uděleného souhlasu. S přihlédnutím k těmto skutečnostem žalovaný podpořil svůj výklad ustanovení § 81 odst. 2 zákona o státní službě argumentem, že nelze předvídat, jak se v průběhu doby mohou změnit okolnosti, za nichž by byl souhlas s jinou výdělečnou činností udělen, popř. že se může ukázat, že výkon jiné výdělečné činnosti má negativní vliv na plnění služebních povinností státního zaměstnance. S přihlédnutím k těmto okolnostem dospěl žalovaný k závěru, že omezení platnosti souhlasu na určitou dobu je souladné se zásadou proporcionality a zásadou ochrany veřejného zájmu, a proto shledal omezení souhlasu s výkonem jiné výdělečné činnosti než služby na dobu určitou možným a nikoli v rozporu se zákonem. Výklad ustanovení § 81 odst. 2 zákona o státní službě doplnil podpůrně o argument, že účastníku řízení tímto postupem není odepřena možnost si v dostatečném předstihu před ukončením platnosti souhlasu podat žádost na další období.
25. Soud shledal výklad ustanovení § 81 odst. 2 zákona o státní službě žalovaným v souladu se zákonem, a to nejen z důvodů výše uvedených, ale i z následujících důvodů:
26. Zákonodárce staví výkon státní služby na povinnosti státního zaměstnance vykonávat aktivně po určenou dobu služby své služební povinnosti. Posuzované ustanovení zákona nesmí ve svém důsledku představovat nástroj k tomuto omezení, resp. výklad tohoto ustanovení nesmí ve svém důsledku bránit řádnému plnění úkolů státního zaměstnance.
27. Soud shledal výklad citovaného ustanovení zákona žalovaným odpovídající jeho znění, když vzal ve zřetel skutečnost, že toto ustanovení se otázkou časové určení platnosti souhlasu vůbec nezabývá. Nelze proto dle soudu učinit závěr, že podle tohoto ustanovení služební funkcionář je nadán pouze diskreční pravomocí, která mu umožní udělit souhlas s výdělečnou činností na neomezený časový úsek a nikoli diskreční pravomocí, která mu

umožní udělit souhlas s výdělečnou činností pouze na určitý časový úsek. Tím, že zákonodárce časovou otázkou platnosti udělovaného souhlasu nijak blíže neupravil, připustil obě výše naznačené možnosti, tedy jak diskreční pravomoc umožňující udělit souhlas s výdělečnou činností na neomezený časový úsek, tak i diskreční pravomoc umožňující udělit souhlas s výdělečnou činností pouze na určitý časový úsek.

28. V této souvislosti nelze opomenout, že na souhlas s jinou výdělečnou činností není nárok. Nejsou-li zákonem stanoveny podmínky doby trvání souhlasu, je na rozhodnutí správního orgánu, aby dle konkrétních okolností uvážil nejen to, zda souhlas udělí či nikoliv, ale i to, zda ho udělí na dobu neurčitou či jeho trvání omezí dle konkrétních okolností. Uvedenou úvahu nelze správnímu orgánu odepřít ani z důvodu, že disponuje i jinými nástroji, aby v případě, že jiná výdělečná činnost zasahuje do plnění výkonu státní služby, zaměstnance postihl. V těchto případech jde totiž již o složku represivních opatření vůči státnímu zaměstnanci - kárný postih, snížení služebního hodnocení, zatímco udělení souhlasu na omezenou dobu je rozhodnutím, kterým k žádné represi nedochází a nic nebrání tomu, aby státní zaměstnanec znovu podal žádost o souhlas s výkonem stejné výdělečné činnosti.
29. K žalobní námitce upozorňující na rozdílnou rozhodovací praxi prvostupňového orgánu s odkazem na rozhodnutí udělená jiným státním zaměstnancům, která si městský soud od žalovaného vyžádal (rozhodnutí ze dne 31. 3. 2016 č. j. MV-654-805/2019 a ze dne 31. 3. 2016 č. j. MV-654-802/2016), lze pouze konstatovat, že z jejich obsahu vyplývá udělení souhlasu s jinou výdělečnou činností těmto zaměstnancům bez časového omezení, aniž by z jejich obsahu bylo možno seznat, že by v nyní projednávaném případě byla úvaha správních orgánů (viz bod 28) těmito rozhodnutími jakkoli zúžena.
30. V napadeném rozhodnutí se žalovaný s námitkou směřující do omezení doby platnosti souhlasu s jinou výdělečnou činností vypořádal v dostatečné míře, přičemž v rámci správního uvážení vzal ve zřetel i právo žalobce v mezích stanovených zákonem o státní službě vykonávat jinou výdělečnou činnost v poměru s veřejným zájmem na řádném výkonu státní správy, aniž by v jeho rozhodnutí bylo možno spatřovat překročení mezí uplatnění státní moci stanovené v čl. 2 odst. 2 Listiny.
31. K poukazu žalovaného ohledně přerušení živnosti žalobce v době rozhodování správních orgánů, se soud ztotožňuje s žalobcem, že má možnost kdykoli oznámit příslušnému živnostenskému úřadu pokračování v provozování živnosti (ustanovení § 31 odst. 12 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů), nicméně tato poznámka žalovaného uvedená na str. 6 napadeného rozhodnutí, nemohla založit nesprávnost výroku napadeného rozhodnutí a znamenat jakékoli zkrácení práv žalobce.
32. Pro úplnost městský soud k námitce žalovaného ohledně nedostatku pasivní legitimace v řízení, respektive jeho nesprávnému označení v žalobě, odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004 č. j. 5 Afs 16/2003-56 (Ej 70/2005), ve kterém konkrétně Nejvyšší správní soud k posouzení nedostatku pasivní legitimace uvedl: "*V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a následujících s. ř. s. však osoba žalovaného není určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Sám s. ř. s. v obecném ustanovení § 33 odst. 1 praví, že odpůrcem (žalovaným) je ten, o němž to stanoví zákon. Na toto ustanovení potom navazuje § 69 s. ř. s., podle něhož je žalovaným v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle dílu prvního hlavy druhé části třetí správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Je*

tedy věci soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce... Žalovaná strana správně uvádí, že žalovaným je náměstek ministra pro státní službu, avšak žalobce jako žalovaného označil ministerstvo vnitra. Z postupu městského soudu je zřejmé, že ve smyslu citovaného rozhodnutí je od zahájení řízení před městským soudem jednáno se správním orgánem, který rozhodl v posledním stupni, a který se ostatně i k žalobě vyjádřil.

33. Na základě výše uvedeného městský soud neshledal námitky žalobce důvodnými a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V takovém případě lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. listopadu 2019

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu